Tamu Yolculari

İkinci Durak - Mart, 2021

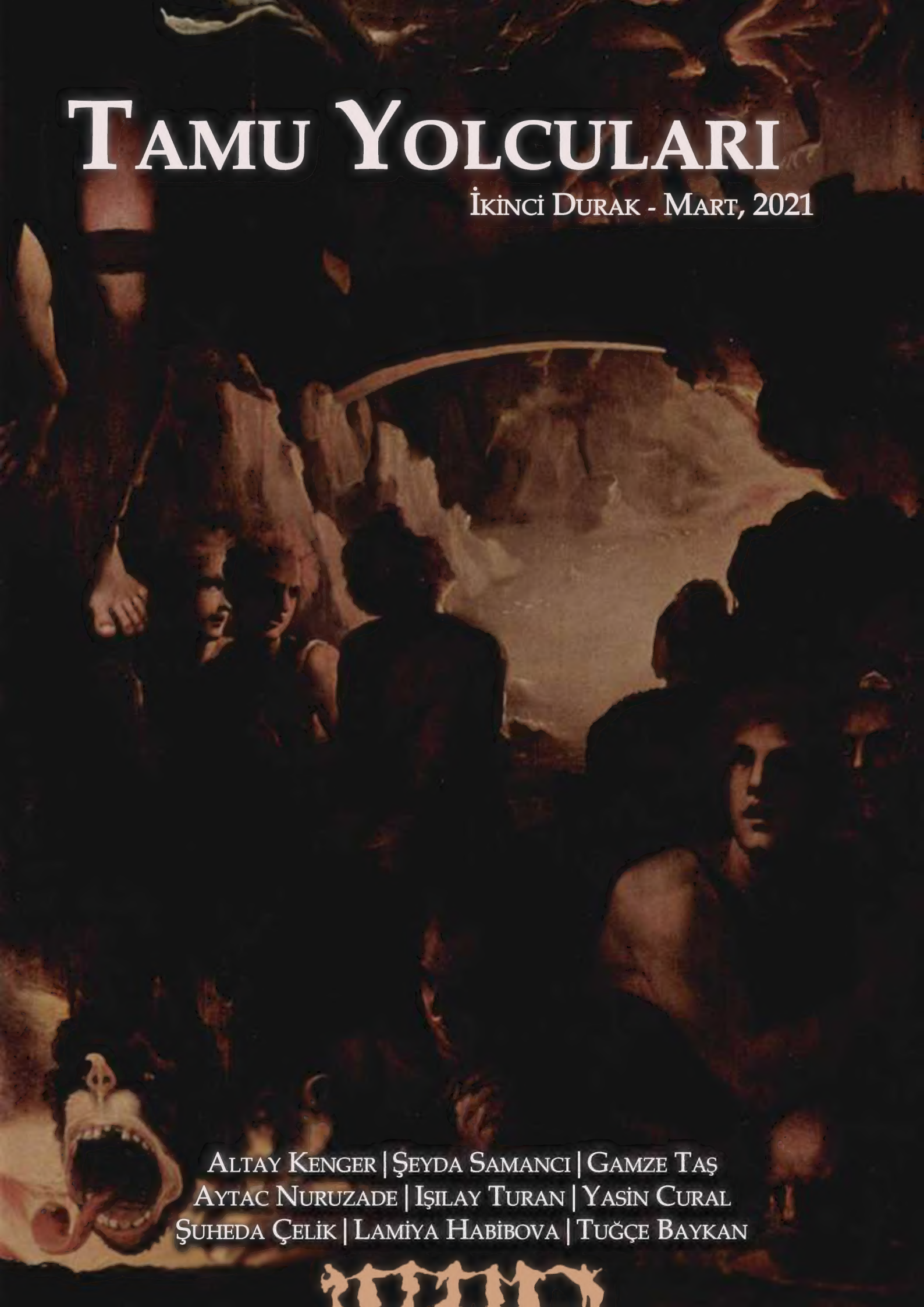

Altay Kenger | Şeyda Samanci | Gamze Taş
Aytac Nuruzade | Işılay Turan | Yasin Cural
Şuheda Çelik | Lamiya Habibova | Tuğçe Baykan

Biz Kimdik ki?

Biz, *cehennem ümidi içinde cennet hazırlıkları yapanlarız* demiştik ama belki de değilizdir, kim bilebilir?

Afili sözleri bir tarafa çoktan bıraktık dikkat ettiyseniz, biz, hayatın sürprizlerle dolu güzergâhında birinci duraktan yola çıkıp ikincisine ulaştık. Bu süreçte sizin hayatınızda neler değişti?

Peki ikinci durağımızda neler sunuyoruz?

Hani ilk durağımızda penisi olanların penisi olmayanlara neden sürekli penislerini göstermek istediklerini konuşmuştuk ya, bu durakta ise size vajinadan bildiriyoruz. Dünyaca, vajina hakkında öğrenmemiz gereken çok şey var çünkü. Dünya demişken, dünya mitinin ortak bileşenlerine yine değiniyoruz, bu sefer konumuz tufan mitleri. Sonra o tufanların içinde küçüle küçüle bir böceğe dönüşüp oradan bir kabire dalıyoruz, kitaplara sarılıp çürük çiçek mezarlığında doğuyoruz yeniden. Tüm bu süreci anlatmak için Buda'ya, Savatthi'ye varıyoruz. Kafka ve Milena'dan mülhem, Buda ile yolda yürümek fikri cezbediyor bizi. Her şey bu denli karışıkken savrulan zamanla savruluyoruz sayfalarınıza!

E o halde, buyurun, çevirin sayfayı!

Bizi Instagramda takip etmek isterseniz;
@tamuyolculari

Diğer durağa dek bize eşlik etmek isterseniz;
tamuyolculari@gmail.com

hayattan kaçışın imkân ve imkânsızlığı üstüne*

Şeyda Samancı

*Sessizliğin Anarşisi/Işık Ergüden kitabından.

Kurumun gölgesi düştü: gündelik hayat…

Gün, gündüz, aydınlıkta yaşayan, aydınlıkta yaşanan, sabahtan geceye, uyanık süremiz, gündelik hayatımız –ve ötesi, rüyalarımız, geçmişi ve geleceği hep yeniden tasarlayan, kurgulayan, kurcalayan varlığımız; mevcut halle nâmevcut ideal arasında sıkıştırdığımız dünya ve biz… Hayatımızın nerede nasıl kurulduğu, sürdüğü; ilişkiler, retler ve kabuller; katlanma ve bağışlama; hırs ve feragat; esir ve ömürler…

Hakikât –hayat–, her bir ömür için, buradaysa ve bu kadarsa; yüm felsefe tarihi her koşulda – onaylayarak ya da reddederek, imkânsızlıklar ya da ümitlerle, yokluklar ya da çarelerle, tespitler ya da ütopyalarla - gündelik hayatı katlanılır kılma çabasından başka bir şey değildir.

Gündelik hayat… her gün- gece değil, gün- yeniden başlama gücünü hırstan ve hayalden alsa da, belki yalnızca bir lânetle('böyle' yaşıyor olmanın, memnuniyetsizliğin ve başka türlü olabilirliğin lâneti), hatta şiddetle(lânette saklı, gizli, belli belirsiz ama sınırlı şiddetle) yaşanır; açılabilecek kaçış yollarıyla, tüneller, labirentler, çıkmaz dehlizlerle, yoklukla, yaşanılır, katlanılır, karşı çıkılır…

Burada ve bu kadar: firarı arzulayan bir ömür, zamanın ve mekânın tahakkümü karşısında, toplumun ve kurumların dayattığı gündelik hayat karşısında, bu yüzyıl sonunda (ve başında), kendi yokluğuna şen bir bilgi gibi ağıt yaktığında, ağıt, ağıt olmaktan çıkar ve bir lânete dönüşür-belki. Çünkü:

İntihar etmeyip yaşıyorsak, anlamın büyüklüğünden değil, hayatın içine düşmüş olmaktan, muzır bir merak ile ıstıraplı bir inadın götüreceği yeri görme isteğinden; bir de, üstüne üstlük, şahsi duruşun gölgesinin topluma bir lânet olarak düşmesini diliyor olmaktan başka bir anlamı yoktur her güne yeniden başlamanın.

Vagina Dispatches

Işılay Turan

Merhabalar! Bugün sizlere 2016 yılında Mae Ryan ve Mona Chalabi iş birliğiyle hazırlanan, 15 dakikalık bölümleriyle insanı sıkmadan, eğlenceli bir şekilde kadın sağlığı konusu üzerinde duran dört bölümlük *Vagina Dispatches* adlı mini belgeselden bahsedeceğim.

Başlıklar altında çekilen bu dört bölümde kadınlara dair birçok konudan bilgiler var. Bakalım nelerden bahsediyorlar. Başlayalım!

Bölüm 1: The Vulva

Bu bölüm vajina ve vulva arasındaki fark nedir biliyor musunuz, kendi cinsel organınızı ne kadar tanıyorsunuz, bu konu hakkında ne kadar bilgi sahibisiniz vb. sorulara cevap vermeye çalışıyor. Yanlış bildiğimiz ya da hiç bilmediğimiz sorulara yanıt bulabildiğimiz samimi bir bölüm.

Cinsel organ lafı geçince aklı direkt yatak odasına giden insanlarla paylaştığımız bir dünya var, Mona Chalabi'nin bir röportajda söylediği "Vajinalar sadece seksten ibaret değildir ve bu kelime insanları kıkırdatmamalı veya rahatsız etmemelidir." cümlesi o kadar doğru ki. Bu konuda doğru bir eğitim verilmediği için çoğu kadın kendi cinsel organının tanımıyor maalesef. İnsanlarımız cinsel organ üzerinden bile ayrımcılık yapabiliyor, kalıplaşmış düşünceleri yıkamıyor. Kadınların kendi vücutlarına toplumun dayattığı eril bakış açısıyla bakmak zorunda bırakılması çok kötü. Sektörlerin dayattığı güzellik algısını reddediyor ve her vücut güzeldir diyoruz. Sizin kusur gördükleriniz bizim farklılıklarımız, vajinamızın renginden tutun da ten rengimize kadar her şeyimizle çok güzeliz.

Bölüm 2: Stopping Periods

Suni yollarla regl döngüsünü durduran Mae ve Mona diğer kadınlara bu imkânları olsaydı regl döngüsünü durdurmak isteyip istemeyeceklerini soruyorlar. İmkânım olsaydı yapardım diyen de var,

döngümü asla durdurmam diyen de. Çeşit çeşit insanın yaşadığı dünyamızda tek tip cevaplar beklenmezdi zaten.

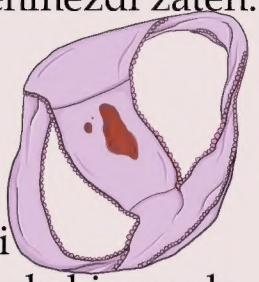

Kadınların genellikle her ay yaşadığı bu periyotların da elbette fiziksel ve kültürel farklılıkları var. Regl olmak kimi yerlerde hâlâ bir utanç sebebi mesela, ne acı… Sağlığımızın bir parçası olan bu döngünün şatafatlı kutlamalara ya da yerin dibine sokturacak utançlara ihtiyacı yok. Nefes almaktan nasıl çekinmiyorsak ya da nefes aldığımızı nasıl saklamıyorsak regl döngümüzü de aynı bu normal tutumla yaşayabilmemiz gerekiyor. Toplumsal tabulardan köşe bucak kaçarak onları yıkamayız, yıkmak istediğimiz duvarların üzerine "buradayız ve var olacağız." diyerek yürümeliyiz. Evet, zor ama imkânsız değil.

Bölüm 3: The Orgasm Gap

Yapılan araştırmalarla heteroseksüel kadınların, erkeklerden ve homoseksüel kadınlardan daha az orgazm olduğu bilgisi netleşmiş. Bunun temel sebeplerinden biri yeterince bilinmemesi ve üzerinde konuşulmaması. Birçok konuda olduğu gibi orgazm konusundaki eksik bilgilerin varlığı sebebiyle kendi bedenini keşfedememiş, tanımayan bir kadını suçlayamayız elbette.

Dolu dünya bilginin olduğu dünyamızda söz konusu kadınlar olunca kapının yetersiz bilgileri açılması ne kadar üzücü. Birçok konuda yaşanan ayrımcılık burada da yüzüme çarpıyor. Konuşmaktan çekinmek, konuşursam ayıplanırım gibi korkuların varlığı olduğu sürece yol alabilmemiz zor görünüyor ama biz tünelin ucundaki minik ışıltının aydınlığa ulaşacağı inancıyla ilerliyoruz.

Bölüm 4: What You Didn't Learn in Sex-Ed

Geldik son bölüme. Bu bölüm yıkamadan menopoza birçok konudan temel bilgilerin aktarıldığı kısa konuşmalardan oluşuyor.

Cinsellik eğitiminde öğrenmediğimiz bilgiler sadece seksle alakalı şeyler değil. Vücudumuzun ne istediğini anlayabilmek için onu iyi tanımamız gerekir. Vücudumuzu tanımamız bize kontrollü ve bilinçli bir şekilde hareket etme faydası sağlar. Bize aktarılmayan bilgiler yüzünden kendimize küsmektense araştırıp öğrenerek vücudumuzla barışık bir şekilde yaşamayı seçebiliriz. Kalıplaşmış düşüncelerden sıyrılarak öğrenmenin keyfini hiçbir yerde bulamayız. Öğrenmekten korkmayalım canım kadınlar.

Kadın bedeninin siyasallaştırılmadığı yarınlarımız olsun.

Sağlıkla tüketiniz.

Dünya Mitinin Ortak Bileşenleri
2. Tufan Mitleri

Aytac Nuruzade

İlk sayımızda "Dünya Mitinin Ortak Bileşenleri : Yaratılış Mitleri"nden söz etmiştik. Bu sayımızda ise ikinci temel mit olan tufan mitlerinden bahsediyor olacağız.

Tufan mitlerinin ortak noktalarından birisi çoğu tufan mitinde sel olmasıdır. Birçok kültürde genellikle bir tanrı veya tanrılar tarafından kurallara uymayan nüfusu yok etmek için ilahi bir cezalandırma eylemi olarak gönderilen bir sel tasvir edilir. [1] Sel suları yeniden doğuşa hazırlık, insanlığın arınması, günahkar insanlığa ikinci bir şans verilmesi olarak tanımlanır. [3]

Tufan mitlerinden en çok bilineninin büyük bir ihtimalle sizin de duymuş olduğunuz Nuh'un gemisi olduğunu varsaymaktayım, sebebiyse Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam gibi tek tanrılı dinlerin kutsal kitaplarında Nuh'tan bahsediliyor olması.

Yunan mitolojisinde insanların kötü kalpliliğini ve tanrılara olan saygısızlığını gören Zeus, diğer tanrılara sel, taşkınlar yaratmasını emrederek tüm insanları yeryüzünden silme kararı alır. Kendi ölümlü oğlu Deucalion'u bundan haberdar eden Prometheus, oğluyla karısı Pyrrha'nın selden kurtulmasını sağlar. Zeus, Deucalion ve karısı Pyrrha'nın selden kurtulmaya çalıştığını gördüğünde tufanın durdurulmasını emreder. Buna sebepse onların günahsız, nazik, tanrılardan korkan, saygılı ölümlüler – tanrıların tam da ihtiyaç duyduğu insanlar -olmasıydı. [4] Deucalion, Yunan mitolojisinin Nuh'udur.

Deucalion and Prryha, Domenico Bettafumi.

Deucalion ve Pyrrha Anne yeryüzünün kemikleri olduğu söylenilen taşları omuzlarının üzerinden geriye fırlatarak insanlığı yeniden yaratıyor [5].

Tek tanrılı dinlerin Nuhu, Yunanistanın Deucalionu, Hindistanın Manusu ***(Görsel 2)***, Babilin Utnapishitimi ***(Görsel 3)***, Sümerin Ziusudrası ve daha nice tufan miti kahramanları tufan mitlerinin etrafında döndüğü, selden büyük bir tekneyle kurtulan figürlerdir. Bu mitlerde sel cezalandırma niteliğindedir, fakat diğer bir husus da tufan mitlerinin yaratılışla ilgili olmasındadır. Selden kurtulan kahraman olsun ya da olmasın, insanlık var olan insanlardan türemekte veya yeniden yaratılmaktadır. Çin ve Aztek mitlerinde yeniden yaratılış ön plandadır.

Selden kurtulan kahramanlara baktığımızda onların hep merhametli, iyi kalpli, tanrılarının kuralları ile yaşayan, onlardan korkan insanlar oldukları için tanrılar tarafından haberdar edilmiş, kurtulmaları için olanak sağladığını görüyoruz. Peki neden aynı özelliklere sahip kişiler kurtulmaktadır ? Tufan miti, insan ırkının kendi kusurluluğuna dair bilinci ve ikinci bir şansa duyduğu ihtiyacı terennüm etmekte olduğundan bu kadar yaygındır [2].

Görsel 2. Matsya pulls a boat carrying Manu and Saptarishi during Pralaya, Ramanarayanadatta Shastri.

Matsya içerisinde Manu ve yedi bilgenin olduğu kayığı çekerek onları Büyük Selden kurtarıyor [7].

Görsel 3. Tanrıların dünyayı yok etmek için sel göndermesi, Utnapishtimin diğer canlılarla selden kurtulması hakkında ***Gılgamış destanının 11-ci tableti.*** En eski tufan miti olarak değerlendirilmektedir [6].

Kaynakça

1. Britannica, T. Editors of Encyclopedia, Flood myth, Encyclopedia Britannica, 2020.

2. David A. Leeming, A`dan Z`ye Dünya Mitolojisi, Say Yayınları, 2018

3. David A. Leeming, The Oxford Companion to World Mythology, Oxford University Press, 2010.

4. Donna Rosenberg, World Mythology: An Anthology of the Great Myths and Epics, 1986.

5. Edith Hamilton, Mythology: Timeless Tales of Gods and Hereos, Little, Brown and Company, 1942

6. Philip Wilkinson, The Mythology Book: Big Ideas Simply Explained, DK, 2018

7. Tulika Bahadur, Manu and Matsya, On Art and Aesthetics. 2016

Böcek

Şuheda Çelik

Ve bir sabah karanlık rüyalarından uyanmış, sersemlemiş vücudu ile aynanın karşısına geçmişti. 40 yıldır gördüğü bu sureti artık tanıyamıyordu. Gözleri çökmüş, dudakları büzülmüş bu suretin bir parçası değil gibiydi. Aynaya uzun uzun baktı. Acaba ne zaman ait olmuştu bu bedene, ne zamandır ele geçirilmişti bedeni. Hatırlamıyordu. Üzerini giyinmek için dolaba yöneldi ancak kapağı açamıyordu. Eli varmıyordu bir türlü. İşte dedi, bedenim ele geçirildi. Artık yapacağı bir şey yoktu sadece bir süre bekledi, bekledi, bekledi ve bekledi.. Ta ki dolabı açıncaya kadar. Ve sonunda dolabın kapağını araladı, bu süre ona yüzyıllar gibi gelmişti. Renk renk kıyafetler arasında bugün onu temsil edecek bir renk seçti: kahverengi… Kendi gibi kurak kendi gibi Anadolu'yu temsil ediyordu. Dolabın kapağını kapatmasıyla aynayla tekrar göz göze gelmesi bir oldu. Çökmüş gözleri bir daha dikkatini çekmişti. Eskisi kadar mavi değildi, kararmıştı; zift bulaşmıştı sanki.. Çorak gözlerinde artık bir mavilik kalmamıştı. Kurumuştu denizleri. Gözlerini kaçırdı, buna daha fazla dayanamazdı. Gözyaşlarını yüzünde hissetti ama dokunduğunda sadece zift ile karşılaşıyordu. Gözleri akıyordu, sanki bu zift ruhunu doldurmaya başlamıştı bile, ne yapacaktı? Kıyafetlerini giyer giymez kendini dışarı attı. Koşuyordu. Ama nereye? Bağırıyordu. Ama kime? O da bilmiyordu. Tek bildiği her yerini zift kapladığıydı. Siliyor siliyor ama geçmiyordu. Ellerine birikiyor, temizlenmiyordu. Ruhu zift dolmuştu. Artık koşmanın bağırmanın çaresi yoktu. Bir banka oturdu, hâlâ ellerini silmeye çalışıyordu. Etrafına bakındı, yardım dilendi. Nafile. İnsanlar ona kınayan bakışlarla bakıyordu. Gözünü bulayan zifti gösterip kınıyorlardı. Ama bu benim elimde değil diyemedi. Gözyaşlarını durduramadı. Ruhu artık kapkaraydı. Şimdi ne yapacaktı? İnsanlar onu böyle görmüştü bir kere, daha da unutmazlardı. Artık yardım çığlıkları bir ninniye dönüştü. Kendini uyutuyordu insanların onları uyuttuğu gibi. Ve insanların onu kandırdığı gibi o da kendini kandırıyordu renkli masallarla. Artık gözyaşları dinmiş elleri kurumuştu.

Ve uykudan uyanır gibi uyandı. Saatine baktı zaman mefhumu kaybolmuş gibiydi. Rakamların anlamı kalmamıştı; bakıyor ama göremiyordu. Görüyor ama bakamıyordu. Kör mü olmuştu yoksa hafızasını mı yitirmişti? Gözyaşları gözlerini yutmuş olacağından korktu. Ninni söylemeye başladı tekrar. Uzak doğu ezgileriyle harmanlanan bu ninniler ruhunu tekrar diriltiyor fakat bir yandan da ruhuna nefret tohumları ekiyordu. Aynadaki yüzü belirdi zihninde ama zamanla yitiriyordu bu görüntüleri, hemen eve gidip yitip bitmediğini görmeye ihtiyacı vardı. Ama saatin kaç olduğunu, nasıl yürüdüğünü, evin yolunu unutmuş gibiydi, pes

etti. Artık düşünmeyecekti sadece yaşayacaktı. Ama nasıl yaşanırdı? Yine gözünü zift bulamıştı. İnsanları görmek, duymak hatta koklamak istiyordu. Evet koklayacaktı ve evini böyle bulacaktı. Artık ayağa kalkabilirdi tekrar yürüyebilir hatta aynada kendini koklayarak bulabilirdi.

Ve yaptı da. Önce aynada kendini kokladı, hâlâ zift kokuyordu. Bu zift kokusu gözlerini açmasına yaradı. O da neydi? Gözleri artık kapkaraydı ruhu gibi yok oluyordu, için içini yiyordu. Ellerini aynaya dayadı. Parmak izlerini fark etti; girintili, çıkıntılı, yokuşlu yolları görüyor oralarda yürüyordu. Her yerde kaderinin parçalarıyla karşılaşıyordu. Bir adım uzağındaydı ama onlara erişemiyordu. Düzeltmek istiyor, değiştirmek istiyor lakin gücü yetmiyordu yine. Parmak izleri siliniyordu. Ne oluyordu öyle! Gezdiği yokuşlar kayboluyor, kaderini seçemiyordu. Ağlamak istedi ama hayır artık zift bulaştırmak istemiyordu üzerine, bekledi. Artık gece olmuş ve acıkmıştı. Ne yiyecekti? Ekmek mi ? Et mi ? Bunların hepsi midesini bulandırıyor, kokularıyla başını döndürüyordu. En iyisi uyumaktı. Uyumak ruhuna iyi gelen yegane şeydi. Uyuyacaktı. Derin bir uyku çekecek, bu sabaha eskisi kadar mutlu başlayacaktı. Ancak üstü ona fazlalık geliyordu, kendini kirlenmiş hissediyordu. Değişecek gücü kendinde bulamadı. Yatağa girdi. Etraf katran karasıydı, sabah olmasını bekledi. Güneş ışığı ruhunu doldurmaya ve iyileştirmeye başladı. Ama eksik bir şeyler kalıyordu. İyileşen ruhunu aşağı çeken bir güç vardı sanki. Kalktı, bir kez daha aynada kendini görmek üzere. Mavi gözleri geri gelmiş, zift geri çekilmişti sanki. Gözlerindeki dalgaları hissetti. Kıyıya vuran her dalga içindeki taşları yontuyor, ruhunu şekillendiriyordu. Geri çekildi. Bu sahneyi daha önce yaşamış olabileceğinden korktu. Sağa sola bakındı, yalnızdı. Zaten hep yalnız değil miydi? Hayır değildi. Zift, içinde bir varlığa kavuşuyordu sanki. Gözlerinden çekilen zift ruhuna nüfus ediyor, orada şekil alıyor gibiydi. Tekrar aynaya yöneldi ruhunda dolaşan zift bir böcek şeklini alıyordu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Zift ve böcek kavramları nereden çıkmıştı, bilemiyordu. Sakinleşmek için yatağa geri döndü, biraz bekledi. Bu bekleme belki günler belki aylar sürmüştü ama ona saniyeler gibi geldi. Geri kalkacak gücü kendinde bulamadı, zift evrimini tamamlamış bir böceğe dönüşmüştü. Ama nasıl bir böcekti bu? Kaç bacaklıydı veya kaç gözü vardı. Bilemiyordu, nevri dönmüştü sanki. Kalkmak için yeltendi ama içini bulayan zift artık kaskatı bir böcek olmuş ve onun kalkmasını engelliyor gibiydi. Bankta oturduğu geldi aklına ancak bu ondan çok daha farklıydı. Sanırım yapacak hiçbir şeyim kalmadı diye düşündü ve bu böceği bir annenin çocuğunu kucakladığı gibi kucaklamaya karar verdi. Artık onunla yaşayacak, ona bir hayat verecekti. Bunu kendine borç biliyordu. Onu seviyordu daha doğrusu sevmeyi öğrenmişti.

Hatta onunla beraber büyüyor, erişkin bir insan oluyordu.

Bir karara vardı: hayatı ona ölümle verecekti. Çünkü yaşam serüvenini artık tamamlayacaktı. Ama nasıl? İlaç mı içirecekti yoksa onu boğup yok mu edecekti? Kararını verdi: denize atacaktı. Böylelikle en büyük korkusu olan su ve yükseklik endişesiyle yüzleşecekti. Kendini yola attı. İnsanlar gün ışığı ile güneşlenip gülüşüyordu, acaba kendine mi gülüyorlardı? Yoksa vücudunu zift kapladığı günü mü hatırladılar? Onunla dalga mı geçiyorlardı? Bunların hepsi geride kalacaktı. Böcekle birlikte o da nihayet bir yaşama kavuşacaktı. Sakin bir yamaç buldu. Ailelerin piknik yaptığı, gençlerin ise alem yaptığı bir yamaç. Evet burası diye düşündü. Büyüyüp beslediği böcek buraya laik idi. İşte dedi, onu atmanın tam zamanıydı. Son kez güneşi ve doğayı selamladı. Ardında hiçbir özlem bırakmadan gidiyordu. Artık ne ona gülen insanlar ne de vücudunu kaplayacak zift olacaktı.

Şimdi özgürdü hem de kuşlardan daha özgür.

Kabir

Altay Kenger

Bakire beyazı duvarlardan oluşan dikdörtgen formdaki odada, kitaplığın tam karşısındaki masanın önündeki sandalyede oturuyordu Yusuf. Kasetçalarda en sevdiği kasetlerden biri takılıydı ve çalan şarkı "Gün gelir de bunlar da geçer sanma / Bizi yalnız ölüm alır koynuna.." derken Yusuf şarkıya eşlik ediyor, yanan sigara da Yusuf'a eşlik ediyordu.

Odanın kapısı aniden çalınınca Yusuf korkuyla ayağa kalktı. Kimin geldiğini sormasına fırsat verilmeden, kapının arkasındakiler kapıyı yumruklamaya ve zorlamaya başladılar. Yusuf gelenlerin Cop Adamlar olduğunu anladı. Kendini nasıl savunacağına dair bir fikri yoktu. Korku ve endişeyle ayakta dikiliyordu. Cop Adamlar kapıyı kırıp odanın içine girdiler. Yusuf bir refleks olarak elindeki sigarayı en öndeki Cop Adam'a fırlattı. Sonra kitaplığının yanına doğru kaçıp saklanmayı denedi. Cop Adamlar üzerine doğru gelirken, kitaplıktaki kitaplardan birkaç tanesi birleşip Cop Adamlar ile Yusuf'un arasında bir set kurdular. Cop Adamlar ellerindeki coplarla kitaplara vurmaya başladılar. Kitaplıktaki diğer kitaplar da kalkıp kitap kardeşlerine destek olmak için sete katıldılar. Cop Adamlar setin büyüdüğünü gördükçe daha sert vurmaya başladılar. Kitaplar direniyordu.

Sonra kafası biraz olsun çalışan bir Cop Adam, belinde taşıdığı alev silahını sete doğru tutmaya başladı. Setin önündeki kitaplar yanmaya başladı. Sayfalar yandıkça, kitaplar düşüyordu. Kitaplar yanmalarına rağmen direnmeye devam ediyorlardı. Cop Adamlar kitapların tamamen yanıp kül olmalarını beklemeye başladılar. Kitaplıktaki diğer kitaplar, Cop Adamların işini daha da zorlaştırmak için, yanıp kül olacaklarını bildikleri halde kendilerini ateşe atmaya başladılar. Ateşe atlayan her kitap, ateşi daha da yükseltiyordu. Yanmaya başlayan kitaplar, Cop Adamlara doğru ilerlemeye karar verdiler. Cop Adamlar ateşin kendilerine yaklaşmasından korkup, geri çekilmeye başladılar.

Yusuf, ağlayarak kitapların yanışını izliyordu. Bir yere kaçamıyordu. Kitaplıkta kalan son kitap, kendini ateşe atmadan önce Yusuf'a baktı. Kitabın üzerinde zayıf, çelimsiz, sıska bir adamın sepya bir fotoğrafı vardı. Yusuf kitaba bakıp, benimle kal dedi. Kitap acıyla gülümseyerek; ben seni kurtarmak için var oldum, bu hep böyleydi biliyorsun, dedi. Yusuf hiçbir şey söylemeden, yalnızca ağlayarak kitabın kendini ateşe atışını izledi. Ateş daha da harlandı, büyüdü.

Cop Adamlardan biri, bir yangın söndürme tüpü getirip kitapların üzerinde tuttu. Ateş yavaşça küçüldü, söndü. Külle boyalı kitapların üzerini beyaz bir boya kapladı. Kitaplığın kenarında ağlayan Yusuf'u kollarından tutup kaldırdılar. Sürükleyerek odadan çıkarıp Cop Arabasına götürdüler. Yusuf odadan çıkarken kitaplarına baktı, acıyla gülümsedi.

Cop Arabası kentin ücra bir yerinde durdu. Cop Adamlar kapıyı açıp Yu-

suf'u dışarı çıkardılar. Kollarına girip yürütmeye başladılar. Yusuf az önünde bir tabela gördü, kentin intihar mezarlığına gelmişlerdi. Başını öne eğip yürümeye devam etti.

Mezarlığın ücra bir köşesine geldiklerinde durdular. Hemen önlerinde büyük bir mezar kazılıydı. Cop Adamların lideri gelip Yusuf'un karşısında durdu, söylemek istediği bir şey olup olmadığını sordu Yusuf'a. Yusuf Cop Adamlara baktı. Hiçbirinin yüzünde göz, burun, ağız ve kulak yoktu. Sadece liderlerinde ağız ve göz vardı. Yusuf bunu neden yaptıklarını sordu. Lider yine söylemek istediği bir şey olup olmadığını sordu. Yusuf bir kez daha bunu neden yaptıklarını sordu. Lider de yine söylemek istediği bir şey olup olmadığını sordu. Yusuf bir daha sordu bağırarak, lider yine aynı şeyi sordu. Yusuf haykırarak sordu, lider bir daha sorusunu yöneltti. Yusuf ağlamaya başladı. Etrafına baktı, mezarlık sayısız mezarla doluydu. Mezar taşlarına baktı, hiçbirinde bir şey yazmıyordu. Gözlerini en uzak mezarlara dikti Yusuf, nafile, bütün mezar taşları yazısızdı. Önündeki mezara baktı, gayetle derin kazılmıştı.

Cop Adamların lideri Yusuf'a yaklaşıp ona bir tekme attı ve Yusuf, önündeki mezara yüzüstü düşüverdi. Mezar o kadar derindi ki, göğü görmekte bile zorlandığını fark etti. Elleriyle toprağa tutunup tırmanmak istedi, toprak parmaklarının arasından kum olup döküldü. Bağırmaya çalıştıysa da, sesinin mezarın dışına kadar ulaşmayacağını düşünüp, sustu. Çabalamayı bırakıp toprağın üzerine uzandı. Sessizce ağlıyor ve göğü görmeye çalışıyordu. Gök o kadar uzaktı ki, yıldızları seçemiyordu bile. Belki de yıldızlar yoktu, hiç olmamıştı diye düşündü bir an. Sonra hıçkırarak ağlamaya başladı.

Cop Adamlar mezarın içine, Yusuf'un üzerine, biraz önceki yangından kurtulan kitapları atmaya başladılar. Yusuf kitaplarının yanına getirilmesine çok sevinip, onlara sarıldı. Çoğu ölmüştü, bazısı yaralıydı. Yusuf hepsini kucağına alıp sarıldı kitaplarına. Sonra Cop Adamlar, başka yerlerden getirdikleri kitapları da Yusuf'un üzerine dökmeye başladılar. Yusuf çok sevinçliydi. Yeni kitaplar vardı yanında ama onlar da yaralı, yorgun ya da ölmüştü. Olsundu, yine de kitaplarla beraberdi Yusuf.

Cop Adamlar o kadar fazla kitap döküyorlardı ki mezara, Yusuf biraz sonra göğü hiç görememeye başladı. Kitaplarını boyunu aşıyor, mezarı dolduruyordu. Nefes alabilecek kadar bile boşluk olmamasına rağmen Yusuf, kitaplara sarılıp gülüyor, şen kahkahalar atıyordu. Kitaplardan biri ölgün bir halde Yusuf'a bakıp gülümsedi, Yusuf ona sarıldı.

Cop Adamlar mezarı kitaplarla doldurduktan sonra, lider belinde taşıdığı alev silahını kitapların üzerine tuttu. Bütün kitaplar ani bir biçimde tutuşup, yanmaya başladı. Cop Adamlar mezara sırtlarını dönüp yürümeye başladılar. Mezardan yükselen alevler, göğe ulaşıyordu. Duman geceyi kaplıyordu. Çekip gittiler.

Çürük Çiçek Mezarlığı

Tuğçe Baykan

İnsanlığın manzaralarından ilki ve uygarlık gölüne çalınan taşlardan sonuncusu şüphesiz olmaktı. Yarattığı imajlar ve dikenli kavram kölelikleri ve sürükleyerek taşıdığımız kabuklar ve kan kokusunu takip ettiğimiz putlar ve gittikçe daralan anlam odacıkları.

İmajlar, sanrılar, illüzyonlar dünyasındaki boşluğa fırlatılmış olanlar.. Kocaman bir hiçi devasa bir cevherle taçlandırıyorlar.

Eğer biraz olsun idrakin o dik yamaçlarında kendilerine bir soru bağışlamış olsalardı, eğer gözlerini kaldırıp patikadan ufka baktıklarında Gördükleri yahut sadece sezdikleri o karaltıya bir neden fırlatsalardı, belki o zaman zamanın tesiriyle varlık buldukları o darlıktan sıyrılabilirlerdi. Ama yapmadılar. Bu onların kendini gerçekleştirme biçimiydi. Bu onların rem'iydi, yaşamak dediğiydi. Pencereden çürük Çiçek tarlalarını izlemek. Kavramadan, su vermeden, koklamadan. Her şey siyaha giderken çürümüşlük ve terkedilmişliğin yarattığı hüzünlü başkaldırı ve ardından gelen onulmaz öfke harcı varlıklarının tek zerresine dahi dokunmadan ölecekler. Fakat halihazırda onlardan daha tatminkar olanlarımız az.

Nasıl ki uykunun şefkatli kucağına uzanan bizler bilincin kementi gevşedikçe sararız yaralarımızı işte anlamın kurgusal tarih ırmağı içinde o tek insanı tedavi biçimi de budur. Cerehatli kesikleri, geçmişin izinlerini ve arayışımızı onarırız geceleri. Yarattıkları her inanç, her sanrı, her imaj bir tür rem görüşü gibi. Herbiri bir insan Zihninde tasarlanırken bir açlığı dindirmek, bir arzuyu tatmin etmek, bir korkuyu kemikten sıyırmak için kaosun ve fırlatılmışlığın iliklere kadar hissedildiği o boşlukta hakikate bir sarmaşık gibi sarıldı. Kök uçlarına dolanıp hakikatin kendisi haline gelene dek. Zamanın dokunuşu izleri sildi. Ve insan bilmezliğin zehir çiçekleri arasında kendi çizdiği yolda kayboldu.

Sonlu olan sonsuz nehrin yanılsayan akışına kapıldı. Tanrının rolü tam olarak burada soğruldu ve tükendi. İnsana biçtiği en büyük cezası teniyle taşımak zorunda olduğu 'o' ruhu vermesiydi. Vaftizci yahya'nin ya da buda'nin sekiz dilimli yolunun varoluş amacı ruha yüklenen acı dolu putlaştırılmış o kutsallık, içsel bir tin ihtiyacından başka ne olabilirdi ki?

Yolda Yürümek

Lamiya Habibova

Hindistan'ın Savatthi şehrinde, Buda'nın insanların gelip meditasyon yapabileceği ve Dharma'sını dinleyebileceği büyük bir merkezi vardı. Her akşam genç bir adam Buda'nın yanına gelir ve onun söylediklerini dinlerdi. Genç adam, 4 yıl boyunca Buda'yı dinlemeye geldi ama Buda'nın öğrettiklerini asla uygulamaya koymadı.

Yıllar sonra, bir akşam genç adam biraz erken Buda'ya gitti ve onu yalnız buldu. Genç adam ona yaklaştı ve dedi: "Efendim, aklımda ortaya çıkan ve şüphe uyandıran bir sorum var size."

Buda: "Öyle mi? Dharma yolunda hiçbir şüphe olmamalı ve varsa da temizlenmelidir. Soru nedir?" diye sordu.

"Efendim, yıllardır meditasyon merkezinize geliyorum, etrafınızda erkekler ve kadınlarla birlikte birçok rahip, keşiş ve rahibe olduğunu görüyorum. Yıllardır bu insanlar size geliyor ve bazıları tamamen özgürleşerek en son aşamaya ulaşmayı başardı. Hatta bazılarının hayatında birtakım değişiklikler de yaşandığını görebiliyorum. Onların tamamen özgürleştiğini söyleyemesem de eskiden olduklarından daha iyi görünüyorlar. Lakin efendim, birçok insan da var ki, eskiden oldukları gibiler ve hatta bazen daha da kötü olabiliyorlar, mesela benim gibi. Onlar hiçbir şekilde değişemedi ve daha iyi olamadı. Neden böyle oldu, efendim? İnsanlar sizin

efendim? İnsanlar sizin gibi büyük, tamamen aydınlanmış, güçlü ve merhametli insanın yanına geliyorlar. Neden kendi gücünüzü ve merhametinizi kullanarak onları özgürleştirmiyorsunuz?"

O sırada Buda gülümsedi ve sordu: "Genç adam, nerede yaşıyorsun ve köken olarak nerelisin?"

A: "Efendim, ben burada, Kosala ülkesinin başkenti Savatthi'de yaşıyorum."

B: "Evet, ancak yüz hatların başka bir yerden geldiğini söylüyor. Kökenin nereden geliyor?"

A: "Efendim, ben Magadha ülkesinin başkenti Rajagaha'danım. Yıllar önce Savatthi'ye geldim ve burada yaşıyorum."

B: "Peki, Rajagaha ile bütün alakalarını kesmiş durumda mısın?"

A: "Hayır, efendim halen orada akrabalarım, arkadaşlarım ve işim var."

B: "O zaman sen kesin Savatthi'den Rajagaha'ya sık sık gidiyorsundur."

A: "Evet, efendim yılda birkaç kez oraya gidip, Savatthi'ye geri dönüyorum."

B: "Öyleyse, buradan Rajagaha'ya giden yolda sık sık seyahat ediyorsun, bu demek oluyor ki yolu biliyorsun."

A: "Ah, evet efendim, hem de çok iyi biliyorum. Eğer kör olmuş olsaydım bile yolu bulurdum çünkü defalarca yürüdüm."

B: "O halde seni iyi tanıyan arkadaşlarının senin Rajagaha'dan geldiğini, sıklıkla orayı ziyaret ettiğini, geri döndüğünü ve yolu iyi bildiğini bilmeleri gerek."

A: "Evet, efendim yakın arkadaşlarımın hepsi yolu çok iyi bildiğimi biliyorlar."

B: "O halde onlardan bazıları sana gelmiş ve buradan Rajagaha'ya giden yolu tarif etmeni istemişlerdir. Sen o sırada bir şeyler saklamış mıydın, yoksa yolu onlara güzelce tarif mi etmiştin?"

A: "Saklanacak ne var ki, efendim? Elimden geldiği kadar detaylı tarif ederim: ilk önce doğu istikametinde yürüyorsun ve Banaras'a doğru gidiyorsun. Daha sonra Gaya'ya ve Rajagaha'ya ulaşana kadar ilerliyorsun. Yeterince açık anlatıyorum yolu."

B: "Peki, böylesine temiz bir yol tarifi verdiğin insanların hepsi Rajagaha'ya ulaşıyor mu?"

A: "Bu nasıl olabilir ki, efendim? Sadece bütün yolları sona kadar yürüyenler Rajagaha'ya ulaşabilirler."

B: "Benim de sana anlatmak istediğim bu, genç adam. İnsanlar benim buradan Nibbana'ya (nirvana'ya) kadar yürüdüğümü ve yolu çok iyi bildiğimi ele alarak bana geliyorlar ve soruyorlar: "Nibbana'ya, özgürlüğe giden yol nedir, nerede saklıdır?" Bense tamamen açıkça izah ediyorum: "Yol bu!" Eğer birisi sadece kafasını sallar ve derse ki "Haklısınız, haklısınız, yol mükemmel ama ben bu yolda yürümeyeceğim, onun üzerinde adımlayarak kendimi eziyete vermeyeceğim." Nasıl son amaca ulaşabilir ki?"

"Ben kimseyi omuzlarımda taşıyarak son amaca ulaştırmıyorum. Hiç kimse hiç kimseyi omuzlarında taşıyarak son amaca ulaştırmaz zaten. Merhamet ve sevgiyle birisi şöyle söyleyebilir: "İşte bu yol ve ben bunu böyle yürüdüm. Sen de çalış, sen de yürü ve son amaca ulaş. Eğer yolda bir adım atarsan amaca bir adım yaklaşırsın. Eğer yüz adım atmış olursan amaca yüz adım daha yaklaşırsın ve eğer ki, bütün yolu yürürsen son amaca ulaşırsın. Herkes yolunu kendi başına yürür".

Süreç

Gamze Taş

Süreç: (ad) bir olayın ya da olayların, işlemlerin belli bir sonuca doğru gidişi, düzenli olarak birbirini izleyen değişmelerle gelişip oluşması.
"Kimi düşünürlere göre evren akan bir süreçtir"

Tüm vücudunun hissiyatını kaybettikten sonra, sınırların yokluğunun acısının çeken Orhan.

2 göz ev. Eski. Bir yatak, bir dolap, küçük bir soba. Boruları diğer odaya geçiyordu, böylece evi hep sıcaktı. Sahi sıcağı ne de severdi Orhan. Üç beş parça kıyafet. Hepsi de solmuş, eskimişti. Babasından kalma emekli maaşı ve bu ev. Başka hiçbir şeyi yoktu. Bir de ben vardım oysa, üzerimden çok zaman geçmiş ben. Belli ki unutulmuş bir ben. Uzun zaman önce kantinde tanışıp beraber eylemlere katılmıştık. Sessizdi Orhan; elleri kuru, gözleri kısıktı. Coğrafyasının esmerliği sinmişti tenine. Her toplantıda sessizce otururdu. Bazen onun hiçbir şey anlamadığını düşünürdüm. Ama gözlerinin içine baktığımda, bir sebebi var elbet, derdim. Onu son gördüğümde eline tutuşturduğum kâğıda yazmıştım numaramı. Beni hiç aramadı.

18 aralık, pazartesi

Bir boşlukta yaşamaya mahkûm kılmıştı hayat beni. Sanki zamanda ve mekânda bir yer kaplamıyordum. Havada asılı kalmış, sıkışmıştım başı ve sonu olmayan boşlukta. Ellerime baktım. Soğuk suya soktum, hayır hiçbir şey hissetmiyordum. Şu an oturuyor mu yoksa yatıyor muyum, fark eder miydi? Yorulmuş muydum yoksa?

Nasıl yaşayacaktı, nasıl devam edecekti hayatına böyle?

Komedi bu ya, tüm hayatım boyunca sınırların kalkmasını savunmamış mıydım? Gülümsetiyor bu tesadüf beni. Tüm sınırlar olmasa da bir yerden başlanıldı artık, benim ve vücudumun arasındaki sınırlar kalkmıştı. O zamanlar hastalansaydım işkencelere bana mısın demezdim. Kış yaklaşıyor, sırf ne ihtiyacım vardı oduna kömüre. Üşümek de bir anlam bulabilecek mi vücudumda?

Uzun süre bu dört duvar arasından çıkmayacağım. Zamanla alışmalıydım elbet. Hayat devam ediyordu ne de olsa. Yoksa?

Masanın başında sigara elimde, uyuyakalmışım. Yanığın çıksa hissetmezdi. Zor olacağa benziyor alışmak. Hava bulutlu, dışarıdaki insanlara bakılırsa soğuk da.
Bir dostum olsaydı ya bu zamanda.

Başını alıp gitmeseydin keşke.

Kalkmalı bir şeyler yemeli. Mideme yumruk atsalar hissetmezdim. Tost yaptım. Sıcacık bir çay! Terliklerim nasıl olur da ağır gelir ayaklarıma.

27 Aralık

Birbiri ardına, birbirinin aynı günler gelip geçiyor. Bedenim için hissettiğim boşluk ruhumu, düşüncelerimi de kapla-

maya başladı. Pencerenin kenarından insanları izlemek keyifli olmaya başladı. Bereket evimin önündeki cadde pek kalabalık. Bir gün iki sevgilinin birbirlerini sıkıca tutan ellerinin sıcaklığını, başka bir gün yağmurda ıslanmanın keyfini süren küçük bir çocuğun yerinde olmayı istedim.

Ah be Orhan!

1 Ocak

Sobayı yakmalıyım artık. Ne kadar hissetmesem de hasta olabilirim. Üşümek insana, insan olduğunu hatırlatır mıydı? Hatırlatırdı. Ama ben unutuyorum. Elimi sobanın üstüne koydum bugün. Hayır, hayır yanmadı. Ama yanık etin kokusu aldığım an çektim elimi.

Oysa ben elimi sobana yaklaştıramadım bile.

10 Şubat

Korkuyorum. Dışarı çıkmaya bile korkuyorum. Gözlerimi kaybetseydim keşke.

14 Şubat

Hayır, varım ben, yatağımda kocaman bir ağırlık var. Bardaklarda dudağımın izi. Kokum sinmiş olmalı yastığıma. Aynada bir yüz var. Bu evin her köşesinde parmak izlerim. Gözlerimde gözyaşlarım. Tükenen bir hayatım var. Boşluğa sıkışıp kalmadım. Hayır, varım ben.

17 Şubat

Üniversiteden kalma kitaplarımın arasında buldum kendimi. Kalan zamanımı okumaya ayırmalıydım belki de. Zamanı doldurmalıydım. Bile bile nasıl yapacağım bunu kendime. Beklemek olacaklardan daha korkutucu. Hayır, okumak istemiyorum. Deftere kaydı elim yine. Çok az sayfa kalmış. Pencerenin önünden geçen insanları izledim. Bir sürü insan hafta sonu. Üşümüyorlar mıydı hiç, bu kadar insan. Sırf ben de üşümüyorum. Aman bana ne.

O kitapların arasında keşke numaramı fark etseydin, keşke.

Şubat

Aynaya bakmadan anlayamaz hale geldim saçımı sakalımı bile. Ne kadar böyle devam edecek. Yatağa ne zaman düşeceğim. Hangi sabah ayağa kalkamayacağım. Bir an önce cesaretimi toplayıp yeni bir defter almaya çıkmalım.

Bana teslim edilenler arasında başka defter yoktu ki.

29 Şubat

Bugün sobayı yaktım. Pencereler buz tutmuş. Bedenim unutsa da ben sıcağı seviyorum. Tıraş oldum. Pencereyi açtım, perdeyi havalandıran rüzgâr tenime değmeden odanın içine doldu. Üşümedim. Var olduğumu kanıtlayacağım tek bir sayfam kaldı. Bedenimin kaybolan sınırlarının bir önemi yoktu. Var olduğumu kendine kanıtlamak için üşümeye değil yazmaya ihtiyacım vardı.

Yazdım ve defter bitti.

Keşke arayabilseydin beni. Yeni defterlerle gelirdim.

Her Şey Karışık

Yasin Cural

geceler boyu süren baş ağrıları sonrası
gözlerimin aktığı yerlerde bekliyorum
en çok beklemek yakışır bizim gibisine diye
yalanlar duyuyorum duvarların arkasından
ellerimi uzattığımda geri çekilen duvarların arkasından

sabahların hep geciktiği günler geçiyor
el ediyorum dursunlar diye
taksiler duruyor
uçan kuşlar duruyor ellerimde
günler bir türlü durmuyor

bir coğrafyanın ölüme en çok alışan yerindeyim
parmak uçlarımın durmadan kanayışı bundan
bitmek bilmeyen gecelerin
boşluğumu doldurmaması bundan

gözlerimden geçer ve ellerimde biriken martı ölüleri biter
üşüdüğümde ev yakan bir çaresizlik bu
içimi kaplayan bir boşluk
bitmiyor bir türlü

kalbim ısrarla dayanıyor tüm olanlara
arada çarpınmalarım oluyor
pes etmelerim ve bozuk saatlerim oluyor duvarlarımda
ne var ki bir işe yaramıyor bunlar
banklar boş
terziler ve oteller boş

balkon demirlerinden ötesine geçemiyorum hayatın
onca derdim arasından
en umursamadığım bu boynuma dikilmiş
yaşama uğraşı denilen tarihi geçmiş bir sıkıntıdan başkası değil

bir yanıyla göğüs kafesime dar gelen nefeslerim var
günler geçiyor
bize beklemek yakışır diye yalanlar yamalıyorum dilime
kendimi bir ibadet düzeniyle günde beş vakit kandırıyorum

gecenin bıraktığı boşlukları dolduracak yeni boşluklar bulamıyorum
ellerim boş dönüyorum evime her şeyin sonunda
her şeyin sonu var
her şey karışık
her sonun aklımı karıştıran bir tarafı var

bu gidişle ölmem sanıyorum
öyle heyecana uzak geçiyor günlerim
bir kalp çarpmasını daha kaldıracak durumda değilim
geceler boyu süren baş ağrıları sonrası
gözlerimin aktığı yere gömülmek isterim

gitmek ve kırılmak arasındaki ayrımın ortasındayım
bu durumun dengine Araf diyor inançlar
her kör noktanın aydınlığa uzaklığındaki Arafındayım

her şey karışık
her kör nokta aklımı karıştırıyor
her şeyin arafı var
her arafın gözlerimi karartan bir tarafı var

Savrulan Zaman

Şeyda Samancı

"Ölüm anı, yaşamın tek gerçek sessizlik anı değil mi?"
Vladimir Jankelevitch

Sleep, Francisco Goya

Yalnızlığın kendine has mesutluğuna çoktan alışmışken, asıl yalnızlığın ölüm anında vuku ettiğini anladığım an korkunç bir ürperti ile yarmak istedim belirsizliği. Ruh yahut bilinç denen o 'farkındalık' hali bedene veda edip belirsizliğe süzülürken oluşacak korkunç kimsesizlik, dünyevi bir mutluluğu da mutsuzluğu da ortadan kaldırıyordu.

Küçük İskender "İnsan yalnızlığıyla alay edebildiği sürece hayatta kalır. Bundan vaz geçer gezmez de ölür." diye yazdığı vakit aklımdan akıp giden düşünceler ışığında çoktan ölmüş olduğumu sezip, yaşamam gereken o korkunç, kimsesiz ayrılışı beklemeye koyuldum. Bu ızdırap dolu ayrılışı beklerken sığınılan her bir liman kendi bekleyişinin maşası olup, nüfuz edemedi ruha. Öyle ki bazı bedenler bu ayrılıştan habersiz yaşayıp gidiyordu. Böyle bir bilinç-sizlik, korkunç sancılar içindeki benlik ile birleşemezdi. Dolayısıyla, o 'bekleyiş' halini anlayamayan bir ruh, ıstırap çeken bir başka ruhu da anlayamazdı.

Ölüm duygusuna kapılan insan bir daha kopamıyor ondan. Geri dönüşü olmayan bir bilinç hali. 'ozio lungo d'uomini ignoranti' (cahilin can sıkıntısı) deyişindeki o eski, korunaklı, cahil mutluluğunun ve sıkıntısının namevcudiyetiyle oluşan bir bilinç.

Can sıkıntısı genel anlamda boş zamanın bir sonucu olmaktan ziyade, belirli bir boş zaman biçimiyle, anlam

yaratma kapasitesinin yitirildiği bir boşluk durumuyla bağlantılı. diye yazmıştı Yaşar Çabuklu.

Anlam yaratma yetisinin yoksunluğu, kişinin kendine has inceliklerinden kopması, dünyanın anlam boşalması içinde savrulması… Bu savruluşun bir anlam oyulması olmasına rağmen insanlarda oluşturduğu kısa tatminler, geçici hevesler; öncesi uzun ve talepkar, sonucu hızlı ve kısa bir boşalım.

Velhasıl, yaşamak gereken o korkunç ayrılışı beklemeye koyulmak ruhu yavaş yavaş kemiren, sancılı bir sürecin yalnızca başlangıcıydı. Psikozlarla, hayal alemi ile, kabusların yoldaş olduğu, gerçekliğin gidip gelen onarılmaz yanılsamalarıyla dolu, görüntüsünü gösteriye çeviren bir dünyaya alışmak demekti.

Yine de gerçek
bir
dünyaydı..

Geriye
sadece
boşluk
ve
ben
kaldık
Aytac Nuruzade

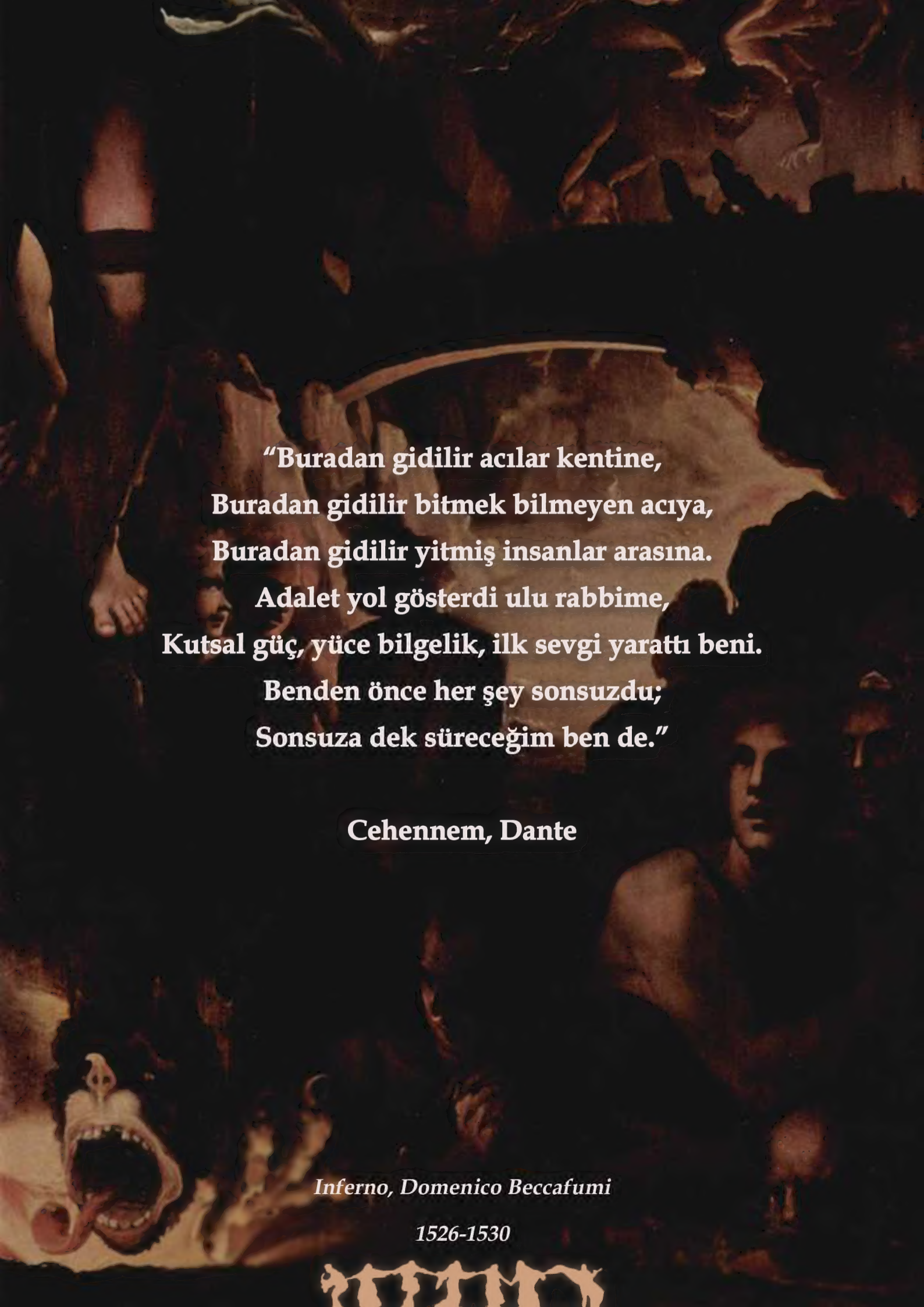

"Buradan gidilir acılar kentine,
Buradan gidilir bitmek bilmeyen acıya,
Buradan gidilir yitmiş insanlar arasına.
Adalet yol gösterdi ulu rabbime,
Kutsal güç, yüce bilgelik, ilk sevgi yarattı beni.
Benden önce her şey sonsuzdu;
Sonsuza dek süreceğim ben de."

Cehennem, Dante

Inferno, Domenico Beccafumi

1526-1530